

## 18. Roze olifantjes

Ik was een presentatie aan het voorbereiden.

En toen had ik een gesprek met mijn vrouw over hoe ik het onderwerp zou gaan behandelen.

Ze zei: 'Je gaat toch niet al die fouten in de bijbelvertalingen benoemen?'

Ik zei: 'Natuurlijk wel, waarom niet?'

Ze zei: 'Moet je niet doen.'

Ik zei: 'O, waarom niet?'

'Nou,' zei ze, 'daar raak ik erg van in de war.'

Ik zei: 'O.'

Ze zei: 'Ja. Eerst zeg je wat er in de vertaling staat, en daarna zeg je dat er eigenlijk heel iets anders staat. Dat vind ik erg vervelend. Want ik onthoud alleen maar wat er eigenlijk *niet* staat.'

Ik zei: 'O.'

Ze zei: 'Ja, weet je, ik wil eigenlijk alleen maar Gods woorden horen. Niet wat de mensen er van gemaakt hebben.'

Ik zei: 'Oké.'

Want ik heb in meer dan vijfenveertig jaar huwelijk wel geleerd, dat het heel erg verstandig is om goed naar je vrouw te luisteren.

Dit was een heel juiste en buitengewoon verstandige opmerking van mijn vrouw.

Ze zei iets, waar ik al die jaren nog niet bij stil had gestaan.

Want als ik tegen u zeg: 'U mag niet aan roze olifantjes denken', waar denkt u dan aan?

Juist, aan roze olifantjes.

Terwijl als ik de term 'roze olifantjes' niet gebruikt had, zou u nooit op die gedachte gekomen zijn.

Waarom niet?

Nou, roze olifantjes bestaan niet.

Alleen in de sprookjeswereld van Disney.

En die sprookjeswereld is voor kleine kinderen.

Daarom moet ik zelfs niet tegen u zeggen: ‘De hel bestaat niet.’

Waarom niet?

Nou, door het woord ‘hel’ te gebruiken, breng ik u op de gedachte van een hel.

Maar u moet niet eens op de gedachte komen van een hel.

Want de term ‘hel’ is hetzelfde als ‘roze olifantjes’.

Want de hel bestaat niet.

Alleen in de boosaardige sprookjeswereld van de demonen.

En die sprookjeswereld is voor kleine kinderen in het geloof.

Laten we dit even praktisch toepassen.

U bent met iemand in gesprek.

En dan begint hij over de hel.

Dan moet u uw gesprekspartner niet-begrijpend aankijken.

Dan moet u tegen hem zeggen: ‘Broeder, ik weet niet waar je het over hebt. Ik weet niet wat je bedoelt met het woord hel.’

En dan zegt hij tegen u: ‘Maar de hel staat toch in de bijbel.’

En dan zegt u: ‘O, ja?’

En dan zegt hij: ‘Ja, bijvoorbeeld in Matteüs 5, het vuur van de hel.’

Dan gaat u hartelijk lachen.

En dan zegt u: ‘O, je bedoelt het vuur in het dal van Hinnom.’

Als dan blijkt dat uw gesprekspartner hardnekkig vast wil houden aan zijn middeleeuwse opvatting, dan laat u het onderwerp rusten.

U gaat toch ook niet debatteren met een klein kind.

Een klein kind moet je afleiden.

Je zegt tegen zo'n klein kind: ‘Zeg, jij wil vast wel een ijsje.’

Deze handelswijze pas je dan toe bij je gesprekspartner.

Als hij maar over de hel blijft praten.

Dan zeg je gewoon tegen je gesprekspartner: ‘Zeg, wat ik zeggen wou, wat heb jij een mooie auto. Pas gekocht?’

Misschien gaat u nu steigeren.

Vanwege deze – in uw ogen – ongepaste benadering.

Want misschien gelooft u ook in de hel.

En dan zegt u tegen mij: ‘Je beledigt mij, je behandelt mij als een klein kind ...’

Ik heb een kleindochter.  
Een engeltje met lang, blond haar.  
En grote, ernstige ogen.  
En als mijn kleindochter aarzelend lacht, dan breekt de zon  
door ...

Af en toe komt zij met haar ouders op bezoek.  
En bij een van die gelegenheden moesten alle aanwezigen  
plotseling dringend weg.  
De ouders riepen naar mij: 'Jij let wel op haar, hè?'

Wat kon ik doen?  
Mijn kleindochter was een Lego-toren aan het bouwen.  
Van grote Duplo-stenen.  
Het leek nergens op ...

Ik strekte mij uit op de grond.  
En ik nam deel aan het Lego-bouwen.  
Dat wil zeggen: als mijn kleindochter even niet keek, dan  
maakte ik de stenen goed vast.  
En als de toren instortte, dan maakte ik ongemerkt voor haar  
weer een beginnetje.

Zo begon een schijnbaar eindeloze middag.  
Mijn kleindochter praatte ondertussen honderduit.  
Allemaal losse woorden, onsamenhangende zinnen.  
Ik liet het als de golven van de zee over mij heenkomen.

En toen kwamen de ouders weer terug.  
En met een zucht van verlichting droeg ik mijn kleindochter  
weer aan hen over ...

En dan word ik wel eens uitgenodigd voor een kerkdienst.  
Een rouwdienst, een doopdienst, een huwelijk ...  
En dan strek ik mij in die bijeenkomst uit op de grond.  
In gedachten, natuurlijk ...  
En dan neem ik deel aan die bijeenkomst.

Dat wil zeggen: tijdens het uitspreken van de geloofsbelijdenis zet ik in gedachten de verkeerd geplaatste uitspraken weer juist op elkaar.

En als tijdens het zingen de onjuiste teksten van de liederen instorten, maak ik in gedachten weer een nieuw beginnetje.

En als de voorganger, de pastoor, of de dominee, begint te praten, dan laat ik zijn onsamenhangende zinnen als de golven van de zee over mij heen komen.

En als de dienst afgelopen is, dan slaak ik een zucht van verlichting.

En draag ik die christelijke gemeenschap weer aan God over ...

Misschien vindt u mijn beschrijving van een kerkdienst stuitend. Weet u wat stuitend is?

Dat de kerkgenootschappen een vorm van godsvrucht hebben, maar de kracht ervan verloochend hebben.

Dat de kerkgenootschappen dwaalgeesten volgen.

Die dwaalgeesten spreken over 'de eeuwige straf', 'de onsterfelijke ziel', 'de vrije wil' ...

Dat de kerkgenootschappen leringen van demonen volgen.

Die demonen spreken over de 'hel' en de 'Drie-eenheid' ...

Dat is pas ècht stuitend.

Ik heb jarenlang in de kerken gezeten met een toegeeflijk gevoel voor de taal van kleine kinderen.

Maar de laatste tijd voel ik een innerlijke verontwaardiging in mij opkomen.

Die taal van kleine kinderen is namelijk godslasterlijk.

God wordt in de kerken volstrekt verkeerd voorgesteld.

Eigenlijk wordt God in de kerken voortdurend gesmaad.

Het wordt hoog tijd dat daar een einde aan komt.

Maar als je wilt dat daar een einde aan komt, dan moet je het wel in het openbaar uitspreken.

Je toehoorders vertellen dat in de kerken God gesmaad wordt.

En dan bestaat de kans dat de aanwezigen zich 'gekwetst' voelen.

Broeder, we leven wel in het genade-tijdperk, hè?

Absoluut.

Nou, dan moet je genadig met je broeders omgaan, toch?

Absoluut, ik zal mijn uiterste best doen om het zo genadig mogelijk te zeggen ...

Maar broeder, wees voorzichtig, hè?

Natuurlijk zal ik voorzichtig zijn.

Denk eraan dat die boodschap pijnlijk is, hè?

Ja, natuurlijk is die boodschap pijnlijk.

Maar weet u wat nog pijnlijker is dan die boodschap?

*Denken* dat je gelooft.

En dan verdwalen.

Dat is pas écht pijnlijk.

Heel pijnlijk ...

Ik was eens op een conferentie, waar André Piet toespraken hield.

Een klein kinderkoortje had een lied ingestudeerd.

Zij zongen dit na één van die toespraken.

Tussen de kleine kinderen stond een stralende oudere zuster.

Ze zongen: 'Er is één Middelaar ...'

En bij de woorden 'de Zoon van God' spreidden ze allen hun armen uit.

Het symbool van het kruis.

Ik kon mijn tranen niet meer bedwingen ...

Later hoorde ik dat mijn tranen opgemerkt waren.

De aanwezigen vonden die tranen van mij merkwaardig.

Zo niet passend bij mij.

Ik was toch die broeder van die concordante interlineairs.

Van dat Grieks ...

Ik was toch een wat gereserveerde man van de theorie en van de studeerkamer ...

En dan tranen?

Twee weken later sprak ik met een jonge, intelligente broeder.

Hij zei tegen mij dat geloof niets met je gevoel te maken heeft.

Ik begreep hem wel.

Maar het is niet waar.  
Geloof heeft alles met je gevoel te maken.

Onze Heer heeft geloof.  
Wat zeg ik, niemand heeft meer geloof dan Hij.  
In de geschiedenis van de opwekking van Lazarus spreekt onze Heer voortdurend over geloof.  
En dan demonstreert Hij zijn geloof.  
En juist in die geschiedenis van dat geloof kan onze Heer zijn tranen niet bedwingen.  
Hoezo, geloof zonder gevoel?

Ik sprak eens over Filippenzen 2.  
Er zat een oudere zuster achter in de zaal.  
Toen ik sprak over de heerlijkheid van onze Heer, straalde zij.  
En toen ik sprak over de vernedering van onze Heer, kon ze haar tranen niet meer bedwingen.  
Na afloop van de toespraak kwam ze naar mij toe.  
Ze zei: 'Het spijt me dat ik zo moest huilen.'  
Ik omarmde haar.  
Ik zei: 'Juist helemaal goed, zuster.'  
Hoezo, geloof zonder gevoel?

Ik was eens op een bijbelconferentie.  
Op uitnodiging van één van mijn broeders.  
Deze conferentie werd met krachtige hand geleid door een wat harde, onbuigzame man.  
Tussen de toespraken door verzorgde deze broeder de huishoudelijke mededingen.  
En gaf hij de liederen op, die gezongen zouden worden.  
Op een gegeven moment sprak deze broeder over het volk Israël.  
Ik weet niet meer wat de aanleiding was.  
Hoe dan ook, hij vertelde hoe dit volk in de toekomst nog moet lijden.  
En toen hij dat zei, kon hij zijn tranen niet meer bedwingen.  
Hij kon niet meer spreken.  
Een andere broeder nam zijn taak over.  
En die harde, onbuigzame broeder heeft minutenlang stil in een hoekje staan huilen.

Hoezo, geloof zonder gevoel?

Ik had eens een gesprek met een lieve broeder.  
Deze broeder veroordeelde de levenswijze van een andere  
broeder.

Hij was hierover heilig verontwaardigd.

Maar ik miste iets.

Ik miste de bewogenheid voor die andere broeder.

Ik miste de tranen ...

Hoe kun je iemand terechtwijzen, als je er geen tranen over  
hebt?

In mijn toespraken spreek ik over kerkgangers.

Ik heb sterke gevoelens voor die kerkgangers.

Hartzeer ook.

En dan moet ik aan die kerkgangers vertellen, dat zij God  
smaden.

En dan kan ik mijn tranen niet meer bedwingen.

Begrijpt u?